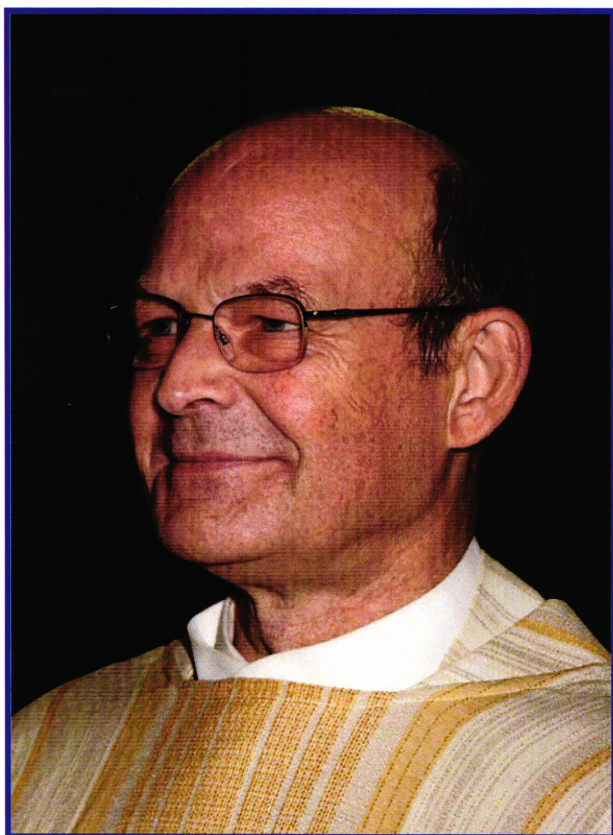

Op 26 januari 2010
overleed in het H. Hartziekenhuis
te Lier
onze medebroeder

Guy Broeckx
Salesiaan van Don Bosco

BROECKX Guy

Hij was 58 jaar

*Hij werd geboren
te Turnhout op 24 december 1952.
Hij deed de eerste professie
te Oud-Heverlee op 15 september 1985.
Hij deed de eeuwige professie
te Oud-Heverlee op 30 september 1989.
Hij werd tot priester gewijd
te Oud-Heverlee op 25 april 1992.*

1984 (mei)	Vremde	aspirantaat
1984-1985	Oud-Heverlee	noviciaat
1985-1986	Heverlee	filosofie (CKS)
1986-1988	Sint-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1988-1992	Oud-Heverlee	theologie
1992-1996	Hechtel	leraar-assistent
1996-1997	Sint-Pieters-Woluwe/Maredsous	sabbatjaar
1997-2000	Halle	leraar
2000-2009	werkzaam in bisdom Antwerpen	leraar en pastoraal
2009-2010	Boortmeerbeek	revalidatie

Hij overleed te Lier op 26 januari 2010.

HOMILIE

Geachte familie,
Mijnheer de vicaris

Beste medebroeders en vrienden van Guy

In het evangelie spreekt Jezus ons vandaag over zijn dood, over lijden, over ondergang. We beluisterden een stukje uit zijn afscheidsrede (Joh. 12). Hij probeert zijn leerlingen duidelijk te maken dat zijn ondergang dichtbij is. Hij weet wat er gaat gebeuren. Zijn leerlingen hoeven niet bang te worden of onrustig te zijn. Hij is zo intens verbonden met zijn Vader dat hij alle vertrouwen van de wereld heeft, en dat zelfs in de dood zijn Vader hem niet zal loslaten. Zo leert Hij zijn leerlingen, en ook ons, dat een mens moet sterven, wil hij werkelijk leven vinden. Dat hij zich uit handen mag geven en zijn leven in Gods handen mag leggen om leven te vinden. En Jezus gebruikt een mooi beeld: een graankorrel, die diep in de koude donkere aarde sterft, om in de lentezon als een jonge plant boven de grond, uit de duisternis, te worden uitgetild.

Jezus koos voor de weg van de graankorrel die zich uit liefde laat vallen, die zichzelf geeft voor het leven van anderen. Het kostte hem letterlijk zijn leven, maar Hij heeft niet verloren. God droeg Hem in zijn Pasen door en over de dood heen. Daarom zijn wij hier deze morgen rond Guy samen in een kerk, bij de Heer. Wij geloven dat God in zijn liefde en barmhartigheid ook Guy over de dood heen tilt. En dat hij die zo gezocht heeft naar het echte leven, het nu vindt en krijgt in God, die Liefde is.

Wellicht is het grootste mysterie dat tot het leven van een mens behoort zijn dood. Onze grote Vlaamse en diep gelovige schilder Felix De Boeck drukte dit mysterie uit als volgt: 'De dood is het leven dat zijn kleur verliest. Daardoor kan het leven eindelijk doorzichtig worden.'

Wanneer iemand overleden is staan wij niet meer stil bij de details van de overledene, de kleuren. We fixeren ons ook niet langer meer op één bepaalde levensperiode of op één bepaalde uitspraak of manier van doen van de persoon die gestorven is. In de dood valt dit alles weg. In de dood staat de totaliteit van de dode ons voor ogen.

Dit is voor Guy niet anders. Wij kijken vandaag naar Guy die overleden is, naar een zoon, een broer, een medebroeder, een priester, een vriend.

Kijken naar een mens, ook naar Guy, is echter niet zo simpel. Aan elke mens zijn er immers twee kanten, een buitenkant en een binnenkant. Wij zien meestal enkel en alleen de buitenkant. Die is niet onbelangrijk. Het is immers door onze buitenkant, door wat zichtbaar, hoorbaar, tastbaar en voelbaar is, dat we met elkaar contact hebben. Niet anders. Hoe was de buitenkant van Guy? Velen van jullie hier aanwezig hebben Guy, zeker wat de buitenkant betreft, goed gekend, minstens enkele jaren.

Guy werd als een kerstekind geboren te Turnhout op 24 december 1952. Thuis kreeg hij van vader en moeder de nodige levenswarmte en een gelovige opvoeding mee. Vader was trouwens jaren adviseur op het bisdom te Antwerpen. Na de lagere school, liep Guy school bij de paters jezuiten te Turnhout en na de verhuis te Antwerpen.

Als jongen trok hij op met de scouts en dat raakte hem. Hij werd acht jaar lang een gedreven scoutsleider. Eerst leider en later hopman bij de jongverkennerstroep Leopold III van Onze-Lieve-Vrouw Antwerpen, later ook nog bij de 14de Koningshof te Schoten. Jongeren animeren, met jongeren op weg gaan, jongeren begeleiden, het maakte hem gelukkig. Na zijn secundaire studies behaalde hij aan het Pius X-regentaat het diploma Frans, geschiedenis en godsdienst. Zo kon hij op 1 september 1977 aan de slag kon als leraar in het Onze-Lieve-Vrouwcollege te Boom. Het was een fijne tijd voor Guy. In de school stond hij dicht bij de jongeren. Hij was bekommerd om de schoolpastoraal, organiseerde bezinningsweekends te Westmalle en Orval, een jaarlijks werkkamp in Frankrijk. De aanwezigheid van en het verblijf in de priestergemeenschap bij het college stimuleerden hem om zelf een priesteropleiding te volgen aan het CPRL te Antwerpen. Na een jaar voorbereiding, twee jaar filosofie, en ander half theologie, veranderde hij van koers.

Na enkele maanden aspirantaat in ons huis te Vremde schreef hij zijn aanvraag om vanuit een religieuze gemeenschap zijn leven bij en voor jongeren naar het model van Don Bosco verder uit te bouwen.

Daarna begon hij het normale salesiaanse curriculum. Na een jaar noviciaat spreekt hij 15 september 1985 te Oud-Heverlee zijn eerste religieuze geloften uit. De vormingsjaren volgen nu elkaar op: een jaar filosofiestudie aan het CKS te Leuven, twee salesiaanse stagejaren te St.-Pieters-Woluwe, de studie van de theologie aan het CKS te Leuven vanuit onze gemeenschap te Oud-Heverlee. Opnieuw ontpopt Guy zich tijdens deze jaren als een animator, een gedegen leraar en toegewijd organisator bij jonge mensen in school en internaat. Wie in die tijd dicht bij hem stond, zal zeker mooie herinneringen bewaren aan de bergtochten rond de Mont Blanc en de speelpleinmaanden te Oud-Heverlee.

Na de eeuwige geloften op 30 september 1989 werd Guy op 25 april 1992 door Mgr. Paul Van den Berghe te Oud-Heverlee tot priester gewijd.

De volgende jaren vinden we Guy terug in onze scholen te Hechtel en te Halle als leraar en opvoeder. In 1996 werd het onderbroken door een sabbatjaar in de abdij van Maredsous. De zo actieve salesiaan, wou met meer gebed en contemplatie het accent leggen op de persoonlijke verbondenheid en vriendschap met God.

Maar Guy wou nog meer, zo schreef hij na dat abdijsjaar. Het gemeenschapsleven hinderde, zoals hij schreef, zijn zelfstandigheid, zijn mobiliteitsgevoelen en de persoonlijke verantwoordelijkheid die hij voor zijn leven wou opnemen.

Vanaf het jaar 2000 tot vorig jaar stond hij als leraar, later als aalmoezenier en pastor in de dienst van het bisdom Antwerpen. Het was een periode van zoeken en vinden, van hunkeren en verdwalen voor Guy, van dienstbare priester en onrustige doler, van ziek zijn en duisternis naar geest en lichaam. Met Prediker, die we hoorden in de eerste lezing, zuchtte hij meermalen: 'Het gaat mij niet meer... de vogels verstommen en alle geluiden sterven weg.' Gelukkig waren er enkele mensen die hij heel nabij bleef en die op hun beurt hem nabij wilden zijn. In zijn naam dank ik hier o.a.: de familie, priesters als vicaris Louis van Lommel en Jan Van Gerwen, begeleiders in St.-Norbertus Duffel. Op de duistere momenten stonden jullie naast Guy, gaven hem kracht en sterkte, richtten hem op en gaven nieuwe kansen en verrijzenisperspectief.

Maar Guy had ook zijn binnenkant. En die is belangrijker. Diep in zijn hart leefde een bewogenheid die hem gedragen heeft, in goede

en kwade dagen, in ziekte en gezondheid, als een pelgrim met vreugde en verdriet. Het was zijn geloof in God en de boodschap van Jezus, de Verrezenen. Hij vond er niet altijd woorden voor, zeker niet om er over te spreken, soms schreef hij het uit.

Zo schreef hij op 3 juni 1985 bij zijn aanvraag voor de eerste religieuze geloften aan de toenmalige provinciaal: 'Ik wil mijn leven en werk vanuit een religieuze bewogenheid plaatsen. Ik wens de roep van God te beantwoorden door mezelf ten dienste te stellen van de Kerk naar het Rijk Gods. Ik wil Christus navolgen, Jezus als model nemen, in confrontatie staan met het evangelie. Ik ben er mij van bewust dat blijvende inzet voor het gebed en het Woord onontbeerlijk is.'

Zeven jaar later op 3 maart 1992, schreef Guy, bij zijn aanvraag tot de priesterwijding: 'Ik ben een mens. Hiermee wil ik zeggen dat ik een beperkt iemand ben. Een doodgewoon mens, die leven kan brengen wanneer hij zichzelf verlaat en bewust is van de noodzaak van vergeving. (...) Ik geloof in God als Liefde, waarin wij leven en bewegen. Van daaruit besef ik maar al te goed dat ik nood heb aan vergeving, die ik ontvangen mag van mensen en van God. Ik weet dat deze keuze geen gemakkelijke taak is, maar deze zal ook gedragen worden in het spoor van Don Bosco bij jonge mensen.'

Broeders en zusters,

Dit is Guy's vertaling van Prediker en van Jezus' woorden in het evangelie. In het sacramenten van de zieken kreeg hij dinsdagavond het teken Gods barmhartigheid. Wij geloven dat hij nu deelt in God, die Liefde is, en bij wie er plaats is voor velen, bij Hem mag hij morgen Don Bosco vieren.

Guy,
je was een scout,
een echte padvinder
in een bos vol struiken,
soms heel onrustig,
op zoek naar het levenspad
dat je bij de bron van leven,
van vriendschap en liefde
zou brengen.

Je wou een salesiaan zijn,
leraar en opvoeder,
bekommerd om
de toekomst van jonge mensen
en de levenskracht
van evangelische waarden.
En je wou nog meer...
meer dan wij konden bieden.

Je wou een priester zijn
vriend van God,
vriend van mensen,
vooral van armen en gekwetsten.
Je was ervan overtuigd
dat God Liefde is
die draagt en vergeeft,
en telkens nieuwe kansen geeft.

Je was iemand van ons,
een doodgewoon man,
een pelgrim die aanklopte
en vroeg om vergeving
en nieuwe kansen.
Je kreeg ze...
en de volgende morgen
stapte je weer naast de weg.

Guy,
vandaag klop je bij de Liefde zelf aan.
Met open armen staat Hij voor je klaar,
Hij is groter dan ons hart,

*Hij is vergeving en barmhartigheid.
bij Hem vind je rust,
voor altijd.
Rust nu maar.*

Jos Claes
Provinciaal

Onze-Lieve-Vrouw van Altijd Durende Bijstand
Haacht-Station, 30 januari 2010

